

DEVİRİMCİ İŞÇİ

Özel Sayı * Eylül 1992

12. Yıldönümü'nde 12 Eylül Ve Kapitalizme Teslim Olmamak

Türkiye'nin yakın tarihine damgasını basan 12 Eylül Darbesi'nin bir yıldönümü daha yaşıyor. 12 yıl önce gerçekleşen bir olayın, aradan geçen bunca zamana rağmen bugün hatırlanıyor oluşunun sebebi, 12 Eylül Darbesi'nin tarihsel ve siyasal önemindendir.

1980' de, bir karşı-devrim olarak tezgahlanan 12 Eylül Darbesi, yarattığı siyasal-toplumsal yapının özellikleri ile yolaçtığı ideolojik-politik sonuçlar bakımından Türkiye tarihinde bir dönüm noktası olmuştur.

Bu nedenle, hem 12 Eylül'ün unutulmaması, hem de nerede olursa olsun darbenin yolaçtığı sonuçlara karşı mücadele edilmesi devrimci ve demokrat olmanın gereğidir. Ayrıca bu, somut ve güncel bir görevdir de. Zira, darbeyle başlayan dönem bitmiş değildir. 12 Eylül'ün bazı yönleriyle devam ettiriliyor oluşu, O'na karşı mücadele etmenin gerektiğine, yanısıra da bu mücadelenin haklılığına ve meşruiyetine temel oluşturmaktadır.

Bu bakımdan Avrupa'da yaşayan devrimci ve demokratların 12 Eylül'le ilgili olarak yaptıkları her şeyin belli bir değer taşıdığı unutulmamalıdır. Şüphesiz bu değer daha anlamlı ve içerikli olması, yapılanların kuru ajitasyon ve gösteriyle sınırlı kalmamasına bağlıdır. 12 Eylül'le ilgili

olarak Avrupa'da yapılabileceklerin, sola ve kitlelere bir şeyler anlatması, bir şeylere yaraması, bunların bugün de, emekçi kitlelerin yaşadıkları ideolojik, siyasal, ekonomik vd. sorunlarla bağlantılı olarak yapılmasına bağlıdır.

Bu nedenle, 12 Eylül'le ilgili olarak yapılabilecek olan çeşitli etkinliklerin, Türkiye'de ve Avrupa'da halkların ve solun karşı karşıya bulunduğu sorunların bilince çıkarılmasına, kavranmasına ve bu sorunların aşılmasına da hizmet etmesi gereklidir.

12 Eylül 1980 Darbesi'nden sonra yapılanlar daha dün gibi hatırimızda: Toplu tutuklanmalar, idam, işkence, katliam, yüzlerce ölün, binlerce yaralı, yüzbinlerce yasaklı...

1983 Sonbahar'ında yapılan genel seçimden sonra başbakanlığa atanan Özal'ın yaptıkları da hatırimızda: 12 Eylül'ü sivil elbise altında yaşatmak... Çağ atıyoruz iddiasıyla 12 Eylül karanlığını devam ettirmek...

1991 yılının son aylarında kurulan Demirel-İnönü Hükümeti'nin yaptıklarını ise görüyor ve yaşıyoruz: Kürt realitesini tanıyoruz deyip ardından Kürt Ulusal Direnişi'ne bomba yağdırıyorlar, Kürdistanı kürtsüzleştirme-yi deniyorlar... Yasalardaki 12

Eylül kalıntılarını temizleyeceğiz diyorlar, ardından devrimciler evlerde, sokak ortalarında beşer-onar katlediliyorlar... İşçi haklarından söz ediyorlar; grev erteliyorlar...

Ordu komutanları, Olağan-üstü Hal Valilikleri, MİT, Kontr-Gerilla, emniyet müdürleri eliyle bir ülkeye demokrasinin geldiği görülmüş müdür?

İşte Demirel ve İnönü bunu deniyorlar.

Şüphesiz bu bir deneme değil. DYP ve SHP'nin Türkiye'de burjuva demokratik karakterli bir siyasal düzen kurmak gibi niyet ve amaçları yok. Onların icraatı, bilinçli bir tercihin ürünü. Paris Şartı'nı, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı (AGİK) kararlarını imzalamış olmak, Türkiye'ye demokratik bir düzenin gelmesi için yetmiyor. Türkiye'nin nasıl yönetileceği ile kararlar hala Milli Güvenlik Kurulu'nda (MGK) alınıyorsa, Türkiye'de burjuva demokratik bir devlet yapısının olmadığını kanıtlar.

Bütün bunlar şunu gösteriyor:

12 Eylül Darbesi'yle oluşturulan yeni siyasal yapı, bazı değişimler geçirmiş ve geçiriyor olsa da anti-demokratik özelliklerini halen korumaktadır. Seçimle oluşmuş bir parlamentonun varlığı ve hükümetin bu parlamentodan çıkmış olması, asıl iktidar odaklarının işlevini ortadan kal-

dırmıyor; devlet aygıtlarına yön veren felsefenin içeriğini ve bu aygıtların işleyiş biçimini köklü bir şekilde değiştiremiyor.

Daha önemli bir nokta ise şudur:

Bugün hakim sınıfların ve siyasi iktidarın devam ettirmeye çalıştıkları politika, 12 Eylül Rejimi'nin sadece baskıcı, yasakçı, otoriter özelliklerini içermemektedir. Darbecilerin solu etkisizleştirme politikaları, değişik şekillerde bugün de yürürlükte tutulmaya çalışılmaktadır. Solun fikren de yokedilmesini amaçlayan girişimler çok çeşitli biçimler altında sürdürülmektedir.

12 Eylül'ün 12. yıldönümünde asıl üzerinde durulması gereken nokta işte budur. Bütün ilerici, demokrat ve sosyalistlerin, boş çıkarmak için kafa yormaları gereken bu konu, dünyanın bugün içinde bulunduğu koşullardan daha önem kazanmış bulunmaktadır.

Bilindiği gibi darbeciler, solcu ve devrimci olmayı suç ilan etmişler, "suçluları" devlete teslim olmaya çağırıyorlardı. Teslim olmayanlara başegdirme operasyonları düzenlemişlerdir.

ANAP'ın iş başına geldiği 1983 yılından sonra da bu politika esas çizgileri itibarıyla yürürlükte tutuldu. Hakim sınıflar ve devlet iktidarı, sosyalistliği (devrimciliği) topluma suç olarak sunmaya devam ediyordu. Gerçi Özal yönetimleri, solcuların kanunen suç sayılan düşünce ve eylemlerinin sayısını azaltan yasal düzenlemeler yapmıştı; fakat bunlar, hem devletin sola karşı tutumunda hem de toplumda yıllardır etkili olan solculuğun suç olduğu inancında bir kırılma, köklü bir değişme yaratmadı.

80'li yılların sonuna doğru ve özellikle 1990, 1991 ve 1992'de Türkiye'yi yönetip yönlendirenlerin solu etkisizleştirme siyasetinin yeni motiflerle güçlendirildiği gözlenmektedir. Bunlar, sosyalizmin "geçersiz ve yanlış olduğu", "boş bir ütopyadan ibaret bulunduğu", "uğruna mücadele edilebilecek bir toplum düzeni olmadığı" gibi iddialara dayanıyordu. Devrimci olmak suç gibi gösterilmeye devam ediliyor, fakat asıl vurgu bu yeni motiflere yapıyordu.

Eskiden solu etkisizleştirmek için kanunları, sivil faşistleri, dini,

zorlu, baskı metodlarını ve demagogiyi kullanan hakim sınıflar ve onların çıkarlarını temsil eden kişi ve kuruluşlar, şimdi bunları sosyalizmin geçersizliğini içeren fikirlerle, sözde bilimsel gerçeklerle takviye ediyorlardı. Hatta çoğu kez bunları ön plana çıkarıyorlardı.

Toplumu, emekçi kitleleri ve solu, kapitalizme, burjuva toplum düzenine, bu düzeni meşruştıran ideolojik, politik, teorik, kültürel düşünce sistemlerine teslim olmaya tekabül eden bu çağrı, son bir-iki yıldır, televizyon, gazete, dergiler, kitaplar ve diğer araçlarla tekrarlanıp durmaktadır.

Şimdiki modanın reklam spotları şunlardır:

"En büyük kapitalizm; başka büyük yok."

"En iyi düzen burjuva demokrasisi, başka düzen yok."

"Tarihin sonu geldi."

"Tüm ulusların ortak çıkarlarını ve değerlerini ifade eden yeni bir dünya düzeni kurulmuştur. Bizim yerimiz işte bu dünyadadır."

"Sosyalizm, insanlığın tarihsel yürüyüşünde bir sapmadır."

"Sosyalistlik, insan tabiatına yabancıdır."

"Serbest piyasa ekonomisi insanların ihtiyaçlarının karşılandığı, insanın doğasına en uygun ekonomik işleyiştir."

Bunların Türkiye burjuvasisi ile onun ideologları tarafından üretilmediği biliniyor. Bu içerikteki propaganda malzemelerinin emperyalist metropollerde üretilip Türkiye'ye ikram edildiği açıktır.

Emperyalist-kapitalist sistem, SSCB ve Doğu Avrupa'daki çözümlerden sonra kazandığı ideolojik üstünlüğü, Türkiye gibi ülkelerde yukarıda aktardığımız fikirlerle yeniden üretmeye ve pekiştirmeye çalışmaktadır. Amerika ve Avrupa kıtalarında, Britanya'da toplumlar kapitalizme çeşitli yönlerden ehilleştirilmişlerdi. Yeni Dünya Düzeni, bu ehilleştirmenin dünya çapında hayat bulmasının adı olmaktadır.

Türkiye gibi ülkelerde eskiden de kapitalizme ait ekonomik kategoriler ve siyasi biçimler hakim olmuş olsa da, toplum, ideolojik, moral vb. yönlerden kapitalizme kazanılamamıştı. Kapitalizmin çarpık gelişimin yarattığı

sorunlar ve dinamikler toplumun başka bir düzen, başka bir dünya arayışına yönlendiriyordu. Türkiye'de solculuk ve devrimcilik böyle bir süreçte güçlenme imkanı buluyordu.

12 Eylül Darbesi, bir yönüyle bu süreçte bir kırılma yarattı. 24 Ocak + 12 Eylül Formülü, Türkiye toplumunun, kapitalizmi ideolojik, ahlaki vs. bakımlardan da benimseyip sahiplenmesinin şartlarını yaratıyordu.

Bunda, kapitalizmin kendisini topluma beğendirmesinden ziyade, 12 Eylül 80'den sonra solun yaşadığı ideolojik-politik bozgunun ve kendisini sosyalist olarak adlandıran ülkelerdeki düzenlerin çöküşünün büyük rolü oldu. Solun yenilgisi ile Devlet Kominizmi'nin iflasi aynı tarihsel uğrakta buluştu ve böylece Türkiye Toplumsal Süreci'nin emperyalist - kapitalist dünya sistemi ile ideolojik, manevi, moral, vs. düzeylerde de bütünleşmesi sağlanmış oldu.

Artık Türkiye egemen sınıfları rahatı. Burjuva dünya görüşü, burjuva toplum düzeni, serbest piyasa, burjuva değer yargıları, seçeneksiz bir ortamda topluma yukarıdan empoze edilebiliyordu. Sol, terörlüze edilerek, islamiyet ise ehilleştirilerek alternatif olmaktan çıkarılmışlar, böylece burjuva hayat tarzı ve düşüncü şekli tek çıkış yolu olarak topluma benimsetme imkanına kavuşmuştu.

Kapitalizmin nimetlerinden faydalanmasını beceren kimi eski solcuların ve komünistlerin gazetelerde, dergilerde, televizyonlarda ve şirketlerde kaptıkları yerlerden kapitalizmi kutsamaları da egemen sınıfların ideolojik-politik hakimiyetinin güçlenmesine eşsiz katkılar sunuyordu. Böyleleri, burjuvazinin toplumun tüm hücrelerine, insanın herşeyine nüfuz edip hakim olabildiği bir düzeni ifade eden "2. Cumhuriyet" tezini kuvvetle savunuyorlar, "yeni osmancılığı" teşvik ediyorlar, "Türk dünyası"nın şampiyonluğunu yapıyorlardı. (2. Cumhuriyet kavramını, halkların özgür ve demokratik cumhuriyetini ifade etmek için kullananlarla yukarıda işaret edilen anlamda kullananlar arasında bir ilişkinin ve benzerliğin olmadığını hatırlatalım. Ek olarak şunu da söyleyelim: Kemalistler, her iki anlamdaki 2. Cumhuriyet

kavramına eşit derecede karşı çıkmaktadırlar.)

Yükselen ve güçlenen burjuvazinin kitleleri kapitalizme kazanmasında, SHP'nin hükümet ortağı oluşunun da özel bir katkısı olduğu unutulmamalıdır. Toplumun gözünde sol bir parti olarak canlanan SHP'nin bir merkez partisi haline gelmiş, emekçi sınıfların kapitalizme karşı muhalefetini kıran, işçi sınıfını ve çalışanları, mevcut düzene eklemleyen bir rol oynamıştır; halen de oynamaktadır.

Solun ve devrimcilerin açmazlarını, dünyadaki gelişmeler, kimi eski solcuların ve SHP'nin katkılarını ustalıkla kullanan Türkiye egemen sınıflarının Türkiye toplumunu kapitalizme teslim etme stratejileri epeyi mesafe katetmiştir. Kürt Ulusal Direnişi'nin devlet politikalarına karşı oluşturduğu engellerin aşılması halinde, söz konusu stratejinin daha yaygın ve daha güçlü şekillerde uygulanacağı bilinmektedir.

Avrupa'daki Türkiyelileri de kapsayacak şekilde yürütülen (Türk Birliği girişimleri, elçi ve konsolosların faaliyetleri, vb) bu stratejiye karşı direnmek mümkün değil midir?

Bizce mümkündür.

Bunu başarmanın yolu, kapitalizme teslim olmayı öneren politikaların neler içerdiğini anlayıp bilmekten geçmektedir.

Daha önce vurgulananlara ek olarak şunlar söylenebilir:

Sermaye güçleri, serbest piyasa ekonomisinin ve siyasi liberalizmin en gerçekçi ve en doğru toplumsal kuruluş olduğunu söyleyerek eşitlik, özgürlük ve demokrasinin ancak kapitalizm altında olanaklı olduğunu iddia etmektedirler.

Bu çerçevede, onlar toplum-daki ve emekçi kitlelerdeki şaşkınlığı, güvensizliği, umutsuzluğu, çaresizliği ve dağınıklığı kullanarak toplumu örgütsüzleştirmeye teşvik etmektedir. Sol örgütlere düşmanlıkla başlayan solu etkisizleştirme süreci, genel olarak örgütlenme fikrini kötüleme noktasına sıçramıştır. Birlik olmak, birlikte davranmak, dayanışmak, paylaşmak, dünyadaki toplum-daki sorunlarla ilgilenmek, bu sorunların çözümü için fikir ve politika üretmek, bu dönemde kötülenen başlıca tutumlardır. Buna karşılık, sermaye güçleri,

bireyciliği, bireysel çıkarı, başkalarını düşünmemeyi tahrik ve teşvik etmektedir.

Öte yandan kapitalizm, düzene muhalif olmayı, eleştirel ve sorgulayıcı olmayı, zararlı bir tutum olarak sunmaktadır topluma. Bu, insanoğlunun düşünme sürecini çoraklaştırmayı hedefleyen bir politika olarak şekillenmektedir. "Artık bilgi toplumu olduk, bilgi çağını yaşıyoruz" diye övünen burjuva ideologları, bilgi üzerinde, düşünce üzerinde tekel kurmak, bunu egemenliklerin bir aracı olarak kullanmak suretiyle toplumu bilgisizliğe mahkum etmektedirler.

Bu mahkum oluşun bir sonucu oldukça önemlidir. Burjuvazi, şu fikri, yaygınlaştırmaya çalışmaktadır: "Artık günümüzde toplumların hayatında herhangi bir değişiklik olmamaktadır. Bu düzen öyle güçlüdür ki, ne yapılırsa yapılsın bir şey değişmez."

Kazanma umudunun kitlelerin bilincinden kazımayı hedefleyen bu gibi düşünceler son yıllarda daha yoğun bir şekilde propaganda edilmektedir.

...

Buraya kadar sayılanlara başkalarını da eklemek olanaklıdır. Ancak, bugün önemli olan, kapitalizmin insan toplumuna dayattığı görüş, politika, değer yargısı ve tutumları boşa çıkarmanın yol ve yöntemlerini bulmaktadır. 12 Eylül Darbesi'nin 12. yılında da bu, önemli bir görev olarak devrimcilerin (sosyalistlerin) karşısında durmaktadır.

Türkiye'de, devrimci (sosyalist) güçler, solun ve emekçi kitlelerin kapitalizme bütünüyle teslim olmamalarının nasıl ve hangi politikalarla sağlanabileceğinin arayışı içindedirler. Sosyalizm mücadelesinin dünya çapında yaşadığı yenilginin yolaçtığı ideolojik, teorik, politik kaos ortamında, devrimci-demokrat ve solcu kesimlerle emekçi kitleler için çekim merkezi olabilecek yeni bir siyasal-toplumsal seçenek oluşturmak ve bu seçeneğin gerektirdiği örgütlenmeleri yaratmak, görülebildiği kadarıyla kısa sürede başlanılabilecek bir iş değildir. Böyle olmakla birlikte devrimcilerin Türkiye'de siyasal arenada yeniden yer alabilmek

için sürdürdükleri girişimler umut vericidir ve desteklenmelidir.

Avrupa'da yaşayan devrimcilerin ise 12 Eylül'ün 12. yıldönümünde durumları ve görevleri daha karmaşıktır. Avrupa'da yaşayan Türkiyelilerin ve genel olarak Avrupa toplumlarının, emperyalist-kapitalist sistemin kendini meşrulaştırmak için geliştirdiği ideolojik, felsefi, politik, kültürel faaliyetlerden daha erken etkilendikleri bilinmektedir. Bunda Avrupada'ki Avrupalı ve Türkiyeli sosyalistlerin rollerinin olduğu da açıktır.

Böyle olmakla birlikte Avrupa'da da kapitalizme teslim olmamak olanaklıdır. Örgütsüzleşmeyi, atomize olmayı, bireyciliği reddederek, muhalif olmaya devam ederek, eşitsizliklere ve haksızlıklara karşı çıkarak, eleştirel ve sorgulayıcı olarak, ideolojik-politik görüşlerimizi sorgulayıp yenileyerek, yeni şeyler öğrenerek, bilincimizi canlı tutarak, daha fazla bilmek için çaba harcayarak, şimdiye kadar yaratabildiğimiz kurumları koruyarak, paylaşarak, dayanışarak, kişisel ve toplumsal varoluşumuzu daha anlamlı hale getirecek, devlet politikalarına, egemen ideolojik-kültürel-politik değerlere tavır alarak kapitalizme teslim olmamak olanaklıdır.

12 Eylül'ün 12. yıldönümünde de Avrupa'daki devrimcilerin önlerinde duran görevler işte bunlardır. Sosyalist olarak ayakta kalma kararlılığını, diğer sosyalistlerle birlikte olma, birlikte hareket etme becerisini gösterenler, bu görevleri yerine getirecek güçte demektir.

**12 Eylül
Yürüyüşü'ne
Çağrı**

**Tarih:
12 Eylül 1992**

**Yer:
Köln-Ebertplatz
Saat: 11'de**

ŞIRNAK'I YALNIZ BIRAKMA! KÜRT DİRENİŞİNE DESTEK OL!

Özal-Demirel-İnönü yönetiminin Kürt Ulusal Direnişi'ne karşı sürdürdükleri kirli savaş son aylarda şiddetlenmekte ve çeşitlenmektedir. Kürtlerin insanlık ailesine dahil olma isteğini bastıramayan TC yönetimi, çareyi provakasyonlarda aramaktadır. Aylardır sürdürülen gazeteci cinayetlerine yeni halkalar eklenirken savaş bir anda farklı bir boyut kazanmıştır. Bunu, Kürdistan'ı Kürtleştirme Operasyonu olarak tanımlamak gerekmektedir.

Gerçekten de bugünlerde yöneldikleri strateji tam da budur. Daha önceleri Kürdistan PKK'lılardan boşaltılmaya çalışı-

lırken şimdi Kürt kitlelerin bölgeden ayrılması sağlanmaya çalışılmaktadır. Devletin katliam girişimleriyle korkutup evlerini top mermileriyle tahrip ettiği Şırnaklılar bunun örneğidir. Başarılı bir şekilde uygulandığı görülen bu taktiğin genelleştirileceği anlaşılmaktadır. Özal'ın Milli Güvenlik Kurulu'nu ve Hükümeti Diyarbakır'da olağanüstü toplaması ve orada alınan bir dizi karar bunun ilk işaretidir. Önümüzdeki günlerde diğer şehirlerde de Şırnak benzeri operasyonların başlaması muhtemeldir. ABD, İngiltere ve Fransa'nın Irak'ın güneyine yönelik olarak aldıkları yeni kararlar birlikte düşünüldü-

ğünde TC'nin Şırnak'ta başlattığı operasyonun uzun vadeli bir stratejinin parçası olduğu kendiliğinden anlaşılır olmaktadır.

Şüphesiz bu taktiğin boşa çıkarılması T. Kürdistanı'nda ve Kürdistan'ın diğer parçalarında ve Türkiye'de yeni politikaların devreye sokulmasıyla mümkün olabilecektir. Böyle olmakla birlikte Avrupa'daki devrimci-demokratik güçler olarak TC operasyonlarının sonuçlarına karşı mücadele etmemiz mümkündür. Devletin politikalarını deşifre etmenin yanısıra yurtlarından edilen, edilmek istenen kitlelerle her alanda dayanışmalıyız.

ŞIRNAKLILARI YALNIZ BIRAKMAYALIM! KÜRT HALKINI YALNIZ BIRAKMAYALIM!

